

РЕШЕНИЕ

№ 1186

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 07.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **949** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203 и сл. от АПК.

Делото е образувано по иски молби на „Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права“ /ЕАЗИПА/ и К. И. И. срещу Министерство на културата.

С решение № 84/06.01.2017 г. по адм. д. № 944/2016 г. на АССГ исковите са отхвърлени като неоснователни и недоказани. С решение 797/21.01.2019 г. по адм. д. № 4805/2017 г. на ВАС е отменено първоинстанционното решение и делото е върнато за ново разглеждане със задължителни указания.

С протоколно определение от 02.05.2019 г. по адм. д. № 949/2019 г. и разпореждане от 18.05.2019г. съдът е указал на ищеца „ЕАЗИПА“ да конкретизира изковете си по основание и размер.

След многократно изменение и уточнение на исковите съдът приема, че е сезиран с обективно съединени искове, както следва: ищецът „ЕАЗИПА“ претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в размер на 19 958 558 лв., за периода от 15.11.2011 г. до 25.06.2015 г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011 г. и обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. за периода от 27.10.2011 г. до 21.10.2013 г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011 г.;

Вредите, според ищецът ЕАЗИПА, са причинени от отменен като незаконосъобразен

административен акт и многобройни, конкретни и различни актове, действия и бездействия на ответника както следва:

- През процесният период Министерството на културата е представяло „ЕАЗИПА“ като нелегитимна организация за колективно управление на права;
- През същият период Министерството на културата многократно е санкционирало „ЕАЗИПА“ с наказателни постановления, като наложените санкции са били съдебно отменени;
- През процесният период Министерството на културата е привилегирвало сдруженията „М.“ и „П.“, представяйки ги като единствени легитимни организации за колективно управление на права;

Неимуществените вреди за „ЕАЗИПА“ произтичат от: препятстваното право да упражнява законово предвидена дейност, за която организацията безспорно е създадена, оправомощена и регистрирана. Това включвало и препятстване на ефективната реализация на приходи от авторски права на членовете на ЕАЗИПА и накърнения авторитет на организацията в обществото, включително и в резултат на неприкритото и с всякакви средства толериране от страна на Министерство на културата /МК/ на организациите-монополисти в тази сфера „П.“ и „М.“.

Ищецът К. И. И. претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. за периода от 27.10.2011 г. до 21.10.2013 г., ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011 г. За ищеца К. И. се сочи, че в резултат на продължително причиняваните му от страна на Министерството на културата неприятности и създаваните му проблеми по повод дейността на ЕАЗИПА, чийто председател е, са му били нанесени неимуществени вреди, както върху личното му достойнство и професионален авторитет, но така също и върху здравословното му състояние. Твърди се, че вредите са с продължителен период, висок интензитет и засягат по недопустим начин основни и най-важни човешки ценности, каквито са здравето, живота и достойнството, включително и правото да упражнява свободно избрана професия, регламентирано в редица международни актове. Сочи се, че „ЕАЗИПА“ е регистрирана на 31.01.2008 г. като сдружение с нестопанска цел за двете категории права – авторски и сродни, по чл. 40 от действащия по онова време Закон за авторското право и сродните му права /ЗАПСП/. Основния предмет на дейност на сдружението е събиране, разпределение и изплащане на дължимите по закон плащания за ползване на музикално-сценични авторски произведения, на членове и нечленове, като тя е единствената организация за колективно управление на права /ОКУП/, оправомощена и регистрирана за управление както на авторски, така и на сродните им права. След изменение на ЗАПСП, „ЕАЗИПА“ е била регистрирана и в регистъра на организациите за колективно управление на авторски и сродни права към МК, като било издадено Удостоверение за регистрация на дейност по колективно управление на права № 12-00-0159/27.10.2011 г. Същото било непълно, като с допълнително заявление от 01.11.2011 г. било поискано допълването му. Тъй като министъра на културата не се произнесъл по заявлението, мълчаливият му отказ бил обжалван пред съда и отменен с влязло в сила решение на ВАС по дело № 2342/2012 г. От незаконосъобразния мълчалив отказ се претендират вредите. За ищеца К. И. се твърди, че предприетите от него действия за защитата на правата и интересите на ЕАЗИПА и на членуващите в нея правноносителите, застрашени реално от всички предприети срещу нея от страна на ответника преки и косвени враждебни действия, се отразило негативно в творческата

му сфера, като композираните за този период от него творби драстично намалили броя си, за сметка на активността му по защитата на „ЕАЗИПА“ от враждебните атаки, реализирани от ответника самостоятелно и във взаимодействие с „П.“ и „М.“. Всичко това е било свързано с постоянно напрежение, стрес и други негативни психо-емоционални преживявания за И., които на 8.01.2011 г. го довеждат до инфаркт. Моли съдът да уважи исковата молба.

Претендират се разноски и адвокатско възнаграждение. Ищците се противопоставят на претенцията за канцеларски разходи. Съображения за уважаване на исковете са изложени и в писмено защити.

Ответникът по иска – Министерство на културата, чрез процесуалните си представители, оспорва исковете по съображения изложени в писмен отговор и писмени бележки. Счита, че те са неоснователни и недоказани както по основание, така и по размер, а искът за присъждане на неимуществени вреди на сдружението ЕАЗИПА – и недопустим. Твърди, че не е доказано издаването и отмяната на сочения от ищците административен акт, че не са доказани претендираните вреди, както и че не е доказано, че те са пряка и непосредствена последица от твърдения отменен административен акт. Сочи, че доказателства, от които да се установи настъпването на вреди по делото не са събрани, но дори и да са настъпили вреди, то те не са доказани по размер. Счита, че вреди от отменения мълчалив отказ би могло да са причинени, ако нямаше влязъл в сила изричен отказ по същото искане. Моли съдът да отхвърли исковата молба. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на Република България, чрез прокурор К., изразява становище, че исковете са неоснователни и недоказани. Счита, че не се е доказало наличието на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ обуславящ носене на отговорност от страна на ответника и присъждане на увреда в полза на ищцовата страна. Моли съдът да отхвърли исковете.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Видно от представените решение № 1/31.01.2008 г., Решение № 3/27.05.2013 г. по ф. д. 19789/2007 г. по описа на СГС и Удостоверение от 07.01.2015 г. ЕАЗИПА е юридическо лице с нестопанска цел /Ю./, вписано в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел и осъществява дейност за колективно управление и защита на авторски и сродни права. Управител на дружеството е К. И. И.. В чл. 5, ал. 1 от Устав на сдружение за колективно управление на авторски и сродни на авторските права „ЕАЗИПА“ е предвидено, че сдружението е доброволно обединение на артисти – изпълнители от всички жанрове, продуценти на звуко и музикални видеозаписи, независими продуценти на филми, аудио-визуални произведения, програми и предавания, автори на музикални и литературни произведения.

На дружеството е било издадено Удостоверение за регистрация на дейност по колективно управление на права № 12-00-10159/27.10.2011 г. Със Заявление вх. № 12-00-0159/01.11.2011 г. „ЕАЗИПА“ е поискала удостоверението да бъде допълнено. По заявлението е липсвало произнасяне в законоустановения срок. С решение № 7398/30.05.2013 г. по дело 2342/2012 г. по описа на Върховния административен съд на Република България /ВАС/ е отменен мълчаливия отказ на министъра на културата да пререгистрира по реда на § 42 Закона за авторското право и сродните му права Европейската агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските

права като организация за колективно управление на авторски и сродни на тях права по заявените със заявление, вх. №12-00-0159 от 24.06.2011 г., права, които не са признати с удостоверение № 12-00-0159 от 27.10.2011 г. и преписката е изпратена на министъра на културата за произнасяне в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона. След изпълнение указанията на ВАС е издадена заповед № РД-09-551/21.10.2013 г. на заместник – министъра на културата, с която е: 1. прекратено административното производство по искането за регистрация за упражняване на дейност по колективно управление на авторски права върху произведения с начини на използване по чл. 18, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, предл. 1 и т. 6 от ЗАПСП – възпроизвеждане, разпространение, публично представяне и публично показване на произведения на изобразителното изкуство и на произведения, създадени по фотографски или аналогичен на него начин, заявени със заявление вх. № 12-00-276/22.07.2013 г.; 2. Отказана е регистрация и издаване на удостоверение на сдружение ЕАЗИПА за упражняване на дейност по колективно управление на категории права, начини на използване и видове произведения /обекти/, заявени със заявление вх. № 12-00-1591/24.06.2011г. коригирано със заявление вх. № 12-00-0159/03.09.2011 г. и 12-00-276/22.07.2013г. подробно изброени в заповедта. С решение № 5360/06.08.2014 г. по дело 10856/2013 г. по описа на АССГ жалбата на „ЕАЗИПА“ срещу заповед № РД-09-551/21.10.2013 г. на заместник – министъра на културата е отхвърлена. Решението на АССГ е потвърдено с решение № 7740/25.06.2015 г. по дело № 13987/2014 г. по описа на ВАС и е влязло в сила. По делото са представени доказателства – протокол от проведено на 28.01.2016 г. заседание по дело № 13693/2015 г. по описа на ВАС, че във ВАС е заведено дело за отмяна на решението на ВАС по дело № 13987/2014 г. С решение № 12267/16.10.2017 г. по адм. д. № 13693/2015 г. на ВАС е отхвърлено искането на „ЕАЗИПА“ за отмяна на по реда на чл. 239, т.1 и 5 АПК на влязлото в сила решение № 7740 от 25.06.2015 г. по адм. д. №13987/2014 г. по описа на ВАС.

За ищеца К. И. са представени Епикриза, издадена от У. [фирма], от която се установява, че К. И. И. е постъпил в лечебното заведение на 08.01.2011 г. и е изписан на 12.01.2011 г. с окончателна диагноза И.; О. – преден; двуклонова коронарна болест; РСІ на LAD с имплантация на два интракор. стента. АХ – III ст.; дислипедимия. Придруж. заболявания – състояние след холецистектомия; съст. след хепатит В, обезитас – II ст. От Експертно решение на ТЕЛК за общи заболявания № 1636 от зас. 118 от 27.06.2011 г. се установява, че И. е с 80 % трайно намалена работоспособност за периода от една година – до 01.06.2012 г.

По делото е приобщено като доказателства адм.д. № 944/2016 г. по описа на АССГ. Представените доказателства – публикации в пресата, молби и жалби от различни лица (управител на ресторант „Фантазия“, служители на дружеството, правоимащ член), представени във връзка с твърдения за фаворизирането на „П.“ и М. и злоупотреба от страна на тези организации, съдът няма да кредитира, тъй като ги счита за неотнормирани към заявления предмет на предявените иски за вреди – а именно от незаконосъобразен административен акт.

По делото е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ) и допълнителна такава, които съдът ще обсъди по-долу в изложението си.

В о.с.з. от 21.05.2020 г. ищецът К. И. е оттеглил пълномощията си от адв. С.. С уведомление от 11.11.2020 г. (л. 185) от ЕАЗИПА са оттеглени пълномощията на адв. С., като процесуален представител на ищеца. С уведомление от 20.01.2021 г.

оттеглянето на пълномощията на адв. С. е потвърдено. С определение от о.с.з. 21.01.2021 г. съдът е констатирал оттеглянето на пълномощията и е приел, че надлежен процесуален представител на ищеца ЕАЗИПА е адв. А. Р..

Същият ден 21.01.2021 г. е постъпила молба от адв. С. за изменение по чл. 214, ал. 1 от ГПК на размера на иска.

Предвид така установеното съдът формира следните правни изводи:

Предявените искове са допустими – подадени от лица, които твърдят, че са претърпели вреди от незаконосъобразен административен акт на министъра на културата. Процесуалната легитимация на ответника изхожда от правното твърдение на ищеца. В тази връзка исковете са насочени срещу юридическото лице в състава, на което е органът издал отменения административен акт, от които се претендират вредите. Съдът не споделя довода на ответника, че искът на „ЕАЗИПА“ за неимуществените вреди е недопустим. Въпросът дали юридическо лице може да претендира неимуществени вреди е въпрос по съществуването на спора, а не по неговата допустимост.

Разгледани по същество исковете са неоснователни по следните съображения.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата или общините, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие. В случаите, когато отговорността се претендира от незаконосъобразен административен акт, законът поставя изискването той да е отменен по съответния ред (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК). Когато отговорността се основава на незаконосъобразно действие или бездействие, то следва да се установи от съда, пред който е предявен искът за обезщетение (чл. 204, ал. 4 АПК).

2. Вредоносен резултат, наличие на реална вреда (имуществена и/или неимуществена), настъпила за ищеца.

3. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат.

При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. С оглед разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ, имуществената отговорност по този закон е обективна, безвиновна. Вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

По иска на „ЕАЗИПА“ за имуществени вреди – пропуснати ползи в размер на 19 958 558 лв. за периода от 15.11.2011 г. до 25.06.2015 г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011г. и обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. за периода от 27.10.2011г. до 21.10.2013г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011 г. съдът съобрази следното:

Имуствените вреди по принцип представляват: претърпяна загуба и/или пропусната полза. За да е налице претърпяна загуба е необходимо нещо да съществува в патримониума на ищеца и в резултат на незаконосъобразен акт, действия или бездействия да се е стигнало до неговата липса, погиване, увреждане, т. е. до намаляване на имущественото състояние, до обедняване с нещо. Пропусната полза представлява неосъщественото увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички изгледи за това, а като резултат от деянието ищецът е бил лишен от сигурна облага.

В случая обаче съдът намира, че не е налице отменен като незаконосъобразен административен акт (първата предпоставка за уважаване на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ). Отменен е „мълчалив отказ“ на министъра на културата да пререгистрира по реда на § 42 Закона за авторското право и сродните му права ЕАЗИПА като организация за колективно управление на авторски и сродни на тях права по заявените със заявление, вх. №12-00-0159 от 24.06.2011 г., права, които не са признати с удостоверение №12-00-0159 от 27.10.2011 г., като делото е върнато за ново произнасяне на министъра на културата, съобразно дадените задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона. Последното ще рече, че е налице неприключила процедура с краен акт, който акт да бъде преценен като незаконосъобразен. В практиката на ВАС (напр. реш. по адм. дело № 11570/ 2020 г., III отд.) за случаите, когато след отмяната на административния акт съдът не решава въпроса по същество, а изпраща преписката за произнасяне на административния орган със задължителни указания, е възприето разбирането, че „отмяната на един от издадените в хода на производството административни актове не поражда право на обезщетение, тъй като към този момент няма завършен фактически състав за търсене на имуществена отговорност за вреди. Претендираните от лицето права се признават или отричат, със съответните правни последици, с влизане в сила на административния акт, с който органът решава въпроса по същество. Поради това в подобни случаи искът за вреди от незаконна административна дейност може да се предяви след окончателното приключване на административното производство, ако реално има настъпили вреди в резултат на отложеното решаване на въпроса поради постановените при разглеждането на преписката незаконни актове“.

От доказателствата по делото се установява, а и не се спори, че на „ЕАЗИПА“ е било издадено Удостоверение за регистрация на дейност по колективно управление на права № 12-00-10159/27.10.2011 г. Със заявление вх. № 12-00-0159/01.11.2011г. „ЕАЗИПА“ е поискала удостоверението да бъде допълнено. По заявлението е липсвало произнасяне в законоустановения срок, т.е. формиран е мълчалив отказ по см. на чл. 58, ал. 1 от АПК. С решение № 7398/30.05.2013 г. по дело 2342/2012 г. по описа на ВАС е отменен мълчаливия отказ на министъра на културата да пререгистрира по реда на § 42 Закона за авторското право и сродните му права Европейската агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права като организация за колективно управление на авторски и сродни на тях права по заявените със заявление, вх. №12-00-0159 от 24.06.2011 г., права, които не са признати с удостоверение № 12-00-0159 от 27.10.2011 г. и преписката е изпратена на министъра на културата за произнасяне в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

Следва да се посочи, че в мотивите на решение № 7398/30.05.2013 г. по дело 2342/2012 г. по описа на ВАС изрично е посочено, че ако министърът на културата бе изпълнил задълженията си по чл. 35 и 36 АПК – да направи

преценка на точния обем на заявените за регистриране права, начини на използване и защитени обекти щеше да установи, че не се е произнесъл по заявени от жалбоподателя авторски права за музикални и литературни произведения с начин на използване по чл. 18, ал. 2, т. 3, 4, 5 и 10 ЗАПСП, както и по права, сродни на авторските на артисти-изпълнители, продуценти, независими продуценти по чл. 21 ЗАПСП. Посочено е още, че правата на организациите за колективно управление на права са само и единствено правата, които техните членове им отстъпват – чл. 40, ал. 1 ЗАПСП. Именно по силата на учредителния си акт тези правни субекти стават носители на правото да договарят използването на произведенията на техните членове по един или друг начин и да събират възнаграждения за това. Министърът на културата е имал на разположение устава на „ЕАЗИПА“, а ако не е разполагал с него е следвало да го изиска. Следвало е именно с оглед на учредените с устава права да извърши проверка за съответствие на правата, начините на използване и обектите на закрила по подаденото заявление. Следвало е органът, ако констатира несъответствие в някоя от обстоятелствата, релевантни за вида и обема на трансферираните на сдружението права от неговите членове (права, начин на използване, произведения) да укаже на заявителя да отстрани нередовностите като посочи ясно начина на използване и видовете произведения, за които неговите членове притежават защитени от правото права. Ако органът бе отчел горните обстоятелства и бе изпълнил задължението си по чл. 9, ал. 2 АПК би установил, че посочването от жалбоподателя в заявлението му на чл. 21 фактически визира начин на използване на права по чл. 18, ал. 2, т. 4, 5 и 10, а посоченото в уточнението на заявлението – начин на ползване по чл. 18, ал. 2, т. 3. Това съответства на правото на организацията за колективно управление на права по чл. 40б, ал. 4, т. 1 ЗАПСП..... Тъй като става въпрос за мълчалив отказ съдът не счита за необходимо да посочи, че §42 визира пререгистрация, поради което изискването на чл. 40б, ал. 4 ЗАПСП не би могло да се прилага.

След изпълнение указанията на ВАС е издадена заповед № РД-09-551/21.10.2013 г. на заместник – министъра на културата, с която е: 1. прекратено административното производство по искането за регистрация за упражняване на дейност по колективно управление на авторски права върху произведения с начини на използване по чл. 18, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, предл. 1 и т. 6 от ЗАПСП – възпроизвеждане, разпространение, публично представяне и публично показване на произведения на изобразителното изкуство и на произведения, създадени по фотографски или аналогичен на него начин, заявени със заявление вх. № 12-00-276/22.07.2013г.; 2. Отказана е регистрация и издаване на удостоверение на сдружение ЕАЗИПА за упражняване на дейност по колективно управление на категории права, начини на използване и видове произведения /обекти/, заявени със заявление вх. № 12-00-1591/24.06.2011г. коригирано със заявление вх. № 12-00-0159/03.09.2011г. и 12-00-276/22.07.2013г. подробно изброени в

заповедта.

Заповед № РД-09-551/21.10.2013 г. на заместник – министъра на културата е оспорена по съдебен ред, като с решение № 5360/06.08.2014г. по дело 10856/2013г. по описа на АССГ жалбата на ЕАЗИПА е отхвърлена, а първоинстанционното съдебно решение е оставено в сила с решение № 7740/25.06.2015 г. по дело № 13987/2014 г. по описа на ВАС. Следва да бъде добавено още, че в производство по реда на чл. 239 от АПК с решение № 12267/16.10.2017 г. по адм. д. № 13693/2015 г. на ВАС е отхвърлено искането на ЕАЗИПА за отмяна на влязлото в сила решение № 7740 от 25.06.2015 г. постановено по адм. д. №13987/2014 г.

Ето защо, съдът в настоящият съдебен състав намира, че не е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 1 от ЗОДОВ. заявената претенция следствие на отменен „мълчалив отказ на министъра на културата“, който обаче не е краен акт за процедурата по регистрация/пререгистрация на сдружението. Крайния акт в коментираното производство е заповед № РД-09-551/21.10.2013г. на заместник – министъра на културата, която обаче не е отменена по надлежния ред. Нещо повече, ищецът е получил Удостоверение за регистрация № 12-00-0159/27.10.2011г. за определена категория права и съобразно същото е събирал средства, видно от приетите по делото ССЧЕ.

Не се установяват и незаконосъобразни действия или бездействия от страна на ответника в хипотезата на чл. 1 от ЗОДОВ. Следва да бъде посочено, че тези „действия или бездействия“ следва да бъдат фактически, а не юридически, при това осъществени при или по повод изпълнение на административна дейност. В този смисъл твърдения „мълчалив отказ“ по същество е бездействия, но от категорията юридически, доколкото му е признато от закона качеството административен (юридически) акт. Неоснователни и недоказани са оплакванията, че през процесният период Министерството на културата е представяло ЕАЗИПА като нелегитимна организация за колективно управление на права и е привилегировало сдруженията „М.“ и „П.“, представяйки ги като единствени легитимни организации за колективно управление на права. В случая предвид заповед № РД-09-551/21.10.2013 г. на заместник – министъра на културата не е налице незаконосъобразно действие, а дори и да се приеме, че е такава, то същото не е свързано с упражняване на административна дейност, поради което отговорността следва да бъде реализирана по друг ред. Касателно претенцията за отменени наказателни постановления съдът намира първо, че твърденията не са доказани по безспорен начин и второ, че административнонаказателното производство представлява юридическо действие (процедура) и не може да бъде разглеждано като фактическо действие (тормоз).

Гореизложените съображения са относими и за втория ищец – К. И. И.. Липсата на отменен като незаконосъобразен административен акт, установено незаконосъобразно действие или бездействие на служители от

администрацията обосновава липса на възможност за ангажиране на отговорност по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

Както бе изложено по горе при липса на някой от елементите на посочения фактически състав (незаконосъобразен акт действие или бездействие, вреда и причинна връзка между акта и вредата) не може да се реализира отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ. Ето защо при липса на първата предпоставка за ангажиране на отговорността незаконосъобразен административен акт (действие или бездействие), то отговорността не може да бъде ангажирана и е безпредметно изследването на останалите обстоятелства от фактическия състав.

Само с оглед пълнота на изложението съдът намира, че не се установява и претендираната вреда. Казано бе, че ищецът претендира вреда в хипотезата на пропуснати ползи.

В обективното българско право липсва легално определение за "пропуснати ползи". Правната теория обаче ги дефинира като неосъществено увеличение на имуществото, което не е настъпило единствено поради неизпълнение. Доказването на пропуснатите ползи принципно се основава на прогноза. Необходимо е да се установи сигурност и достоверност на очакваното увеличение, както и правомерност на основанието.

В случая съдът счита, че доказването не е успешно проведено. Доказателства за сигурно увеличаване на имуществото не са ангажирани. В този смисъл не е достатъчно да бъде ангажирана ССЧЕ, която да установи каква печалба би имал ищеца, предвид аналогични организации за защита на права. В същност по делото не са ангажирани сигурни данни и доказателства, че така твърдените приходи биха се осъществили с висока степен на сигурност. Приходите, които би могъл да бъде реализиран от ищеца се свежда и обвързва с действителни конкретни факти и обстоятелства, последните водещи към сигурното им получаване. Предвидените, от закона за обезщетение пропуснати ползи не са бъдещи, евентуални и голословни, а винаги настоящи и сигурни, следствие именно на конкретни обстоятелства, имащи характерни и индивидуални белези, чиято сигурна полза е останала неосъществена, пропусната, нереализирана. Тези обстоятелства по една или друга причина, преди да бъде реализиран очаквания приход, са се променили, в резултат на което същият е пропуснат.

В случая ищецът не доказва в производството, че са съществували всички изгледи за реализирането на сигурна облага, ако издаденото му Удостоверение за регистрация № 12-00-0159/27.10.2011 г. е било допълнено с поисканите от него със заявлението от 01.11.2011г. видове произведения, категории права и начини на ползване. С издаване на удостоверението непризнати от органа, видно от мотивите на ВАС в решение № 7398/30.05.2013 г., са останали авторски права относно посочените видове произведения с начин на използване по чл. 21, което означава по чл. 18, ал. 2, т. 4, 5 и 10 по заявлението от 24.06.2011 г., авторски права за публично изпълнение на музикални и

литературни произведения – чл. 18, ал. 2, т. 2 и правата, сродни на авторските за музикално-сценичните изкуства с начин на използване – публично изпълнение по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 3 ЗАПСП. По делото от ищеца не се доказва какъв би бил размера на приходите от непризнаните от министъра на културата видове произведения с начин на използване по чл. 21 - чл. 18, ал. 2, т. 4, 5 и 10, авторски права за публично изпълнение на музикални и литературни произведения – чл. 18, ал. 2, т. 2 и правата, сродни на авторските за музикално-сценичните изкуства с начин на използване – публично изпълнение по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 3 ЗАПСП. Последното, както бе установено по-горе, изначално е било отречено със заповед № РД-09-551/21.10.2013 г. на заместник – министъра на културата.

Приетата ССЧЕ е посочила общия размер на приходите на „ЕАЗИПА“ от дейността по колективно управление на авторски и сродни права, а не само за непризнатите, при това предполагаемо, т.е. предвид всички благоприятстващи условия. Отделно от това не са ангажирани каквито и да е доказателства, от които може да се направи извод за наличието на реална възможност „ЕАЗИПА“ да реализира приходи от управлението нерегистрираните права, начини на използване и произведения.

По иска на „ЕАЗИПА“ за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. за периода от 27.10.2011г. до 21.10.2013 г. Ю. е самостоятелен правен субект, който съществува в правния мир отделно и независимо от учредителите му и от лицата, които го управляват и представляват. Неимуществените вреди са свързани със субективни усещания и преценки, каквито едно Ю. не би могло да има. Всичките права на едно Ю. са имуществени. Липсват неимуществени активи и пасиви, поради което не би могло да се претендира, съответно да се присъжда обезщетение за неимуществени вреди. Изпитваните от членовете на сдружението болки и страдания не могат да са основание за неимуществени вреди за самото дружество.

По иска на К. И. И. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. за периода от 27.10.2011 г. до 21.10.2013 г. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането и размерът им се преценява от съда по справедливост. Ищецът носи доказателствената тежест в исковия процес за установяване на твърдените от него факти. Съдът намира, че предвид липсата на незаконосъобразна административна дейност (акт, действие или бездействие) в процесния случай не можа да бъде ангажирана отговорността на ответника. Отделно от това не е доказано по безспорен начин, че претърпението от И. инфаркт на миокарда е именно в пряка връзка с отменения мълчалив отказ, от който се претендират вредите. От показанията на свидетеля У. се установява, че И. покрай дейността на „ЕАЗИПА“ се е променил, но от тях не се установява, че това е станало именно в претендирания период и поради отменения акт.

Неоснователността на главния иск води и до неоснователност на акцесорния иск за лихви. Поради това предявените иски за лихви от ЕАЗИПА и от К. И. са неоснователни.

Предвид изложеното съдът намира, че исковите молби са неоснователни, не са налице всички предпоставки от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, за да се ангажира отговорността на ответника.

При този изход на спора претендираните от ищците разноси не им се следват. На основание чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ ищците следва да бъдат осъдени да заплатят направените от ответника разноси в производството, в доказан по делото размер, вкл. такива за юрисконсултско възнаграждение. По делото е приложен списък по чл. 80 от ГПК, съгласно който претенцията е за 600 лева, представляваща депозит за вещо лице по приетите по делото ССЧЕ, която сума следва да бъде възложена на ищците по равно.

С оглед на изложените мотиви и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ обективно – съединените иски на „ЕАЗИПА“, ЕИК[ЕИК], за обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в размер на 19 958 558 лв., за периода от 15.11.2011 г. до 25.06.2015 г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011г. и обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. за периода от 27.10.2011г. до 21.10.2013г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011г., като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ обективно – съединените иски на К. И. И. за обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. за периода от 27.10.2011 г. до 21.10.2013 г., ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011 г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права /ЕАЗИПА/, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], офис 510 и 512, вписана в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел под № 14420, том. 311, стр. 140, ф. д. № 19789/2007г. по описа на СГС, да заплати на Министерство на културата сумата от 300 (триста) лева, представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА К. И. И. да заплати на Министерство на културата сумата от 300 (триста) лева, представляваща деловодни разноси.

Решението, подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез Административен съд София-град, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: